اَلتَّمارين

اَلتَّمرينُ الْأَوَّلُ: اُكْتُبْ كَلِمَةً مُناسِبَةً لِلتَّوضيحاتِ التّالِيَةِ مِنْ مُعْجَمِ الدَّرسِ.

۱ــ اَلَّذي يَتَقَبَّلُ الدُّعاءَ وَ هوَ مِنْ أَسْماءِ اللّهِ الْحُسْنىٰ. المُجیب: اجابت‌کننده

۲ــ اَلشُّعورُ بِالْفَرَحِ وَ السُّرورِ كَثيراً. الإنشراح: شادی

۳ــ ضَحِكٌ خَفيفٌ بِلا صَوتٍ. البَسْمَة: لبخند

٤ــ جَعَلَ فيهِ نوراً. أنارَ: روشن کرد

٥ــ ساعَدَ، وَ نَصَرَ. أعانَ: یاری کرد

اَلتَّمرينُ الثّاني: اِقْرَأِ النَّصَّ التّالِيَ، وَ عَيِّنْ تَرجَمَةَ الْكَلِماتِ الْحَمْراءِ؛ ثُمَّ أَجِبْ عَنِ الْأَسْئِلَةِ.

اَلْكِتابُ الْواحِدُ وَ الثَّلاثونَ مِنْ نَهْجِ الْبَلاغَةِ

مِنْ وَصِيَّةٍ الْإمامِ عَلِيٍّ عليه‌السلام لِابْنِهِ الْإمامِ الْحَسَنِ عليه‌السلام

يا بُنَيَّ، اِجْعَلْ نَفْسَكَ ميزاناً[1] فيما بَيْنَكَ وَ بَيْنَ غَيْرِكَ؛ فَأَحْبِبْ[2] لِغَيْرِكَ ما تُحِبُّ لِنَفْسِكَ؛ وَ اكْرَهْ لَهُ ما تَكْرَهُ لَها؛ وَ لا تَظْلِمْ كَما لا تُحِبُّ أَنْ تُظْلَمَ؛

نامهٔ سی و یکم نهج البلاغه، از سفارش امام علی عليه‌السلام به پسرش امام حسن عليه‌السلام

پسرِ دلبندم، خودت را میان خویشتن و دیگری [همچو] ترازویی قرار بده؛ پس آنچه را برای خودت دوست می‌داری برای غیر خودت [نیز] دوست بدار؛ و برایش ناپسند بدار آنچه را برای خودت ناپسند می‌داری؛ و ستم مکن، چنانکه دوست نداری ستمدیده شوی؛

۱- **اَلْميزان:** آلَةٌ يُعْرَفُ بِها وَزْنُ شَيءٍ ۲- **أَحْبِبْ:** فِعْلُ الْأَمْرِ مِنْ تُحِبُّ